

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/234/2017
Identifikačné číslo spisu:	7914203683
Dátum vydania rozhodnutia:	27.09.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:7914203683.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobcu J. X., nar. X. X. XXXX, bývajúceho v B., T., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. Martinom Špakom, advokátom so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Odborárov 49, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o určenie vlastníckeho práva a iné, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 15C/30/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 31. januára 2017, sp. zn. 6Co/323/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trebišov rozsudkom z 15. decembra 2014 č. k. 15C/30/2014-47 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému určenia, že je výlučným vlastníkom osobného motorového vozidla typu Mitsubishi MONTERO VIN:JMBMN8W7J000805, rok výroby 2006, ktorou sa domáhal vydania tohto motorového vozidla a ktorou žiadal, aby súd určil, že žalovaný nemá nárok na náhradu nákladov súvisiacich so zaistením veci a jej úschovou. Vo vzťahu k prvému nároku uviedol, že žaloba o určenie vlastníckeho práva k veci má smerovať proti osobe, ktorá si vlastnícke právo k veci nárokuje. Žalovaný netvrdí a ani nikdy netvrdil, že je vlastníkom označeného motorového vozidla a ani si vlastnícke právo k nemu neuplatňoval. Vlastnícke právo k tomuto vozidlu si uplatňuje Z. I. B. B., o kúpe ktorého bola doručená faktúra z 29. mája 2007, vystavená na jeho meno a ktorý je zapísaný ako právoplatný majiteľ vozidla v Španielsku. Dospel preto k záveru, že žalobcom označený žalovaný nie je v spore o určenie vlastníckeho práva k tejto veci pasívne vecne legitimovaný. Nad rámec uvedeného doplnil, že žalobca ani nemohol vlastníctvo k motorovému vozidlu platne nadobudnúť kúpnu zmluvou uzavretou medzi R. Q. ako predávajúcim a ním ako kupujúcim. Motorové vozidlo bolo totiž v Španielsku odcudzené pôvodnému majiteľovi a z tohto dôvodu zaistené políciou. Predávajúci tak nebol v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy vlastníkom tohto motorového vozidla a preto ani nemohol na žalobcu platne previesť viac práv ako sám mal, a to bez ohľadu na prípadnú existenciu dobrej viery žalobcu. Navyše, predmetom kúpy podľa žalobcom predloženej kúpnej zmluvy zo 14. 6. 2013, je motorové vozidlo

Mitsubishi Pajero, rok výroby 2007, a teda nie motorové vozidlo, ku ktorému žiada určiť vlastnícke právo. K návrhu žalobcu o vydanie motorového vozidla uviedol, že v rámci zaistenia veci bolo zistené, že na predmetné motorové vozidlo si robia nároky viaceré osoby. Príslušný policajný orgán postupoval potom v súlade so zákonom č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore, keď rozhodol o uložení motorového vozidla do úschovy a písomne oznámil účastníkom, aby si uplatnili v lehote 60 dní od doručenia toho oznámenia vlastnícke právo k zaistenej veci na príslušnom súde. Žalovaný nie je za tejto situácie, až do rozhodnutia súdu v občianskom súdnom konaní o vlastníctve žalobcu k motorovému vozidlu, subjektom neoprávnene zasahujúcim do jeho vlastníckeho práva, a teda nie je tu splnený zákonný predpoklad vyplývajúci z ustanovenia § 126 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) pre vydanie veci. Ani ostatne žalobcom uplatnený nárok nepovažoval za dôvodný. Keďže nepominuli dôvody vedúce k zaisteniu veci, dospel k záveru, že tento návrh je podaný predčasne a preto ho zamietol. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p.

2. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 31. januára 2017, sp. zn. 6Co/323/2015 na odvolanie žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. Potvrdenie rozsudku okresného súdu odôvodnil jeho vecnou správnosťou, pričom za presvedčivé a zákonu zodpovedajúce považoval aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil, a na ktoré v podrobnostiach odkázal. Na zdôraznenie správnosti uviedol, že pochybnosti o práve k veci v zmysle § 21 ods. 10 zákona č. 171/1993 Z. z. nastávajú spravidla vtedy, keď právo k zaistenej veci uplatňuje ďalšia osoba, prípadne viac osôb. Keďže v danej veci si vlastníctvo k vozidlu nárokuje tak žalobca, ako aj ďalšia fyzická osoba zo Španielska, stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie o spornosti vlastníckeho práva k predmetnému vozidlu. Za správny považoval aj záver súdu prvej inštancie, že o určenie vlastníckeho práva k predmetnému motorovému vozidlu, mal žalobca žalovať nie Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ale španielskeho občana preukazujúceho svoje vlastníctvo k vozidlu predložením faktúry o kúpe tohto vozidla z 29. mája 2007. Súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, keď žalobu zamietol pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Jeho rozsudok preto podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

3. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalobca. Uviedol, že dovolanie podáva z dôvodu podľa § 432 ods. 1 C. s. p. a že prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., keďže rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od právnej otázky, pri ktorej riešení sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolateľ za rozhodujúci pre zamietnutie žaloby považoval právny názor, podľa ktorého žalobca nemohol platne nadobudnúť od p. Q. ako od nevlastníka (auto bolo odcudzené pôvodnému majiteľovi v Španielsku) vlastnícke právo k predmetnému motorovému vozidlu, vzhľadom na zásadu, podľa ktorej nikto nemôže previesť na iného viac práv, než koľko sám má. Tento právny názor považoval za nesprávny, lebo vlastníctvo k motorovému vozidlu nadobudol v dobrej viere, čo v dôvodoch rozsudku akceptoval aj súd prvej inštancie. Výtýkal odvolaciemu súdu, že sa odklonil od aktuálnej judikatúry, ktorá pripúšťa nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka na základe dobrej viery nadobúdateľa. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 311/2008, (rieši nadobudnutie vlastníctva treťou osobou v prípade odstúpenia od zmluvy) a hlavne na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 549/2015, ktorý riešil vzájomnú kolíziu dvoch ústavných hodnôt, a to princípu ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa a princípu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka. Podľa dovolateľa závery vyplývajúce z tohto rozhodnutia sú aplikovateľné na zistený skutkový stav v tejto veci. Odvolací súd sa vôbec nezapodieval jeho dobromyseľnosťou pri nadobudnutí vlastníckeho práva k motorovému vozidlu, čím nerešpektoval aktuálnu judikatúru a svojím rozhodnutím sa zásadným spôsobom od nej odklonil. K otázke, kto mal byť označený ako pasívne legitimovaný subjekt uviedol, že to bol práve žalovaný, ktorý svojím aktívnym spôsobom (zaistením motorového vozidla) mu znemožnil naplniť obsah vlastníckeho práva a ktorý ho „sankcionoval“, že ak si neuplatní svoje vlastnícke právo na súde, vec prepadne v prospech štátu. Podľa dovolateľa z týchto skutočností jednoznačne vyplýva záver, kto mal byť v spore označený ako pasívne legitimovaný subjekt. Žiadal preto, aby dovolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. V prípade, ak dovolací súd bude toho názoru, že je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, napr. za účelom ustálenia jeho dobromyseľnosti pri nadobudnutí vlastníckeho práva, navrhol zrušiť rozsudok krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie

konanie.

4. Žalovaný svoje právo vyjadriť sa k dovolaniu žalobcu nevyužil.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania sa zaoberal jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie dovolateľa je potrebné odmietnuť.

6. Dovolací súd na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.) rozhodnutia uvádza nasledovné:

7. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

8. V preskúmvanej veci je z obsahu dovolania žalobcu zrejmé, že dovolanie odôvodňuje nesprávnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom a že prípustnosť dovolania v otázke možnosti nadobudnutia vlastníctva k veci od nevlastníka na základe dobrej viery nadobúdateľa, vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p.

9. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

10. Citované ustanovenie upravuje predpoklady prípustnosti dovolania, ak sa dovolanie podáva z dôvodu, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Pre všetky prípady, t. j. aj pre prípad uvedený pod písmenom a) § 421 ods. 1 C. s. p. platí, že dovolanie je prípustné vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu alebo zmeňujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak dovolateľom nastolená otázka je otázkou právnou (nepripúšťa sa riešenie skutkových otázok) a ak ide o takú právnú otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie je splnený niektorý z týchto predpokladov prípustnosti, dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. V takomto prípade je tu bez ďalšieho dôvod na odmietnutie dovolania; dovolací súd ďalšie podmienky prípustnosti dovolania neskúma.

11. Dovolací súd sa preto najskôr zaoberal vecou, či sú splnené tieto predpoklady prípustnosti dovolania, a to najmä z hľadiska, či v prípade dovolateľom nastolenej právnej otázky, ide o takú otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

12. V preskúmvanej veci žalobca v dovolaní tvrdil, že nosným (rozhodujúcim) dôvodom zamietnutia žaloby bol záver súdu prvej inštancie o nemožnosti žalobcu platne nadobudnúť vlastnícke právo k motorovému vozidlu od nevlastníka R. Q., (vozidlo bolo jeho pôvodnému majiteľovi odcudzené) a to aj v prípade jeho dobromyseľnosti. Za právnú otázku zásadného významu považoval preto otázku možnosti nadobudnutia vlastníctva k veci od nevlastníka na základe dobrej viery nadobúdateľa (v tomto prípade žalobcu), pri ktorej riešení sa odvolací súd mal odkloniť od aktuálnej judikatúry odvolacieho súdu.

13. Z obsahu dôvodov uvedených v rozsudku súdu prvej inštancie (tiež rozsudku odvolacieho súdu) ale vyplýva, že zamietnutie žaloby o určenie vlastníckeho práva k motorovému vozidlu založil predovšetkým na nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného v tomto spore (to, že žalobca nemohol platne nadobudnúť motorové vozidlo kúpnu zmluvou od nevlastníka, uviedol len podporne), že zamietnutie žaloby o vydanie veci odôvodnil tým, že žalovaný nie je subjektom neoprávnene zasahujúcim do vlastníckeho práva žalobcu, a teda, že tu nie je splnený zákonný predpoklad vyplývajúci z ustanovenia § 126 OZ pre vydanie veci a napokon, že zamietnutie žaloby, že žalovaný nemá nárok na náhradu

nákladov súvisiacich so zaistením veci zamietol pre jej predčasnosť. Navyše, z obsahu odvolania podaného žalobcom proti rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že odvolanie podával z dôvodu nesprávneho zistenia skutkového stavu na základe vykonaných dôkazov (§ 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O. s. p.), ktorým však vôbec neuplatnil nesprávnosť právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie v otázke nastolenej v dovolacom konaní. Keďže odvolací súd bol v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p. rozsahom (okrem výnimiek uvedených v odseku 2, o ktoré v danom prípade nejde) a dôvodmi odvolania viazaný, chýbal mu podklad pre to, aby v dovolacom konaní riešil v dovolaní žalobcom nastolenú právnu otázku. Za tohto stavu mu nemožno preto vyčítať, že sa „ani náznakom nezapodieval“ správnosťou právneho záveru prijatého súdom prvej inštancie, podľa ktorého žalobca nemohol platne nadobudnúť vlastnícke právo k motorovému vozidlu od nevlastníka a že ani prípadná dobrá viera nadobúdateľa (žalobcu) na tomto závere nič nemení.

14. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že nešlo o právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Vo vzťahu k tejto právnej otázke nebol tak splnený základný predpoklad prípustnosti dovolania vyplývajúci z ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

15. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní namietal nesprávnosť právneho názoru konajúcich súdov v otázke pasívnej vecnej legitimácie treba uviesť, že dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.). Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

16. V danom prípade dovolateľ v dovolaní síce uviedol, že pokladá za nesprávne právne posúdenie veci v otázke pasívnej vecnej legitimácie žalovaného, avšak neuviedol, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Samotné konštatovania dovolateľa, že nevedel v čase podania žaloby, kto si uplatnil k predmetnému motorovému vozidlu vlastnícke právo, že nemal s p. B. B. žiaden zmluvný vzťah, že tvrdenia žalovaného o nespochybňovaní jeho vlastníckeho práva sú zavádzajúce a nepravdivé, že to bol práve žalovaný, ktorý ho „sankcionoval“ a že žalovaný mu spôsobil nesprávnym úradným postupom škodu, významovo nezodpovedá požiadavkám uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov dospel k záveru, že dovolanie žalobcu vo vzťahu k prvej otázke nie je prípustné podľa § 421 ods. 1 C. s. p. a vo vzťahu k druhej otázke dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p. Jeho dovolanie preto odmietol podľa § 447 písm. c) a § 447 písm. f) C. s. p.

18. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal, keďže mu žiadne preukázané trovy v dovolacom konaní nevznikli.

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.